

mener, det ogsaa kan være farligt at give i en ny Lov, som her foreslaas. Men det har interesseret mig at se i Motiverne til denne Paragraf, hvad det er, der har foranlediget den højtærede Minister til at kræve denne Bestemmelse indført i Lovforslagets § 17. I den nugældende Lovs § 17 hedder det jo at „Sammenlægningen maa kun omfatte højst 3 Bøndergaarde med et Hartkornstilliggende af tilsammen ikke over 12 Tdr. Gaardenes Jorder skulle være sammengrænsende og som Regel ligge i samme Kommune.“ Men hvorledes har nu Landbrugsministeriet fortolket denne simple Bestemmelse om, at, for at Sammenlægningstilladelse kan gives, skulle de vedkommende 2—3 Bøndergaardens Jorder være sammengrænsende. Jo, der har man givet en juridisk Fortolkning, der, som det forekommer mig, er noget aparte og strider mod, hvad man med sund Fornuft og praktisk Sans vilde være gaaet ud fra. Jeg husker jo meget godt, at da vi behandlede Forslaget til den nugældende Lov af 11. Maj 1897, gik man selvfølgelig ud fra, at det skulde være de vedkommende Gaardes Hovedlodder, der skulde være sammengrænsende, for at Sammenlægning kunde tillades, men saaledes er det ikke blevet udført i Praksis. Naar to Gaarde ligge i samme Kommune, men ligge maaske en hel Mil fra hinanden i hver sin Side af Kommunen, er der dog intet Menneske ude paa Landet, der vil kalde de to Mænd, der eje disse Gaarde, for Naboer, eller vil kalde disse to Gaardes Jorder for sammengrænsende. Men Ministeriet har fundet ud af Lovens Bestemmelser, at det kan alligevel lade sig gøre. I saadanne Tilfælde, hvor de begge, selv om det er meget langt borte, selv om det er en hel eller en halv Mil fra Hovedlodderne, eje to ved hinanden liggende Moselodder, Tørvelodder, eller to ved hinanden liggende Skovelodder, eller to ved hinanden liggende Hedejorder, har man ved en ministeriel Fortolkning fundet ud, at saa var det to sammengrænsende Ejendomme, der kunde være Genstand for Sammenlægning. Hvis Ministeriet vilde have spurgt et Medlem af denne Sal, der er kendt med Landboforhold, eller en hvilken som helst Bonde ude paa Landet, om han betragtede to Mænd, der boede i hver sit Hjørne af en Kommune, som Naboer, og deres Jorder som sammengrænsende, naar de blot havde to tilgrænsende Tørvelodder en Mil borte fra deres Hovedlodder, tror jeg, at alle vilde have sagt: Nej. Saadanne to Ejendomme kunne

ikke komme ind under Lovens Bestemmelser om, at de kunne sammenlægges paa det Motiv, at Ejendommene ere sammengrænsende. Det var ogsaa Folketingets Mening den Gang, men det blev ikke sat ind i Loven, at det skulde være Hovedlodderne, der skulde være sammengrænsende, og derfor forekommer det mig løjerligt, at Ministeren for at komme bort fra denne mere end mærkelige Fortolkning af den gældende Lov har villet indvinde en ny Ret til Dispensation i Tilfælde, hvor Talen er om Sammenlægning af 2 eller 3 Ejendomme, som kunne sammenlægges, naar de komme under een Mands Eje. Jeg henstiller derfor, at man i alle Tilfælde, hvor der er Tale baade om Udstykning og Sammenlægning, er saa varsom som muligt med Hensyn til den Myndighed, man giver Administrationen, og min Frygt for at give ret megen Myndighed i saa Henseende, bliver jo større, naar jeg ser, hvilke Fortolkninger Administrationen har kunnet komme til i Henseende til dette af mig sidst nævnte Tilfælde.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg skal berøre, før jeg slutter, og det er Spørgsmaalet om Grænserne, om Skellinierne, Skelpunkterne mellem de forskellige Ejendomme. Det berøres jo ogsaa i dette Lovforslag, men der vil jeg tillade mig at gøre en Henstilling. Det er mig bekendt, at den højtærede Landbrugsminister i Januar 1903 har nedsat en Kommission, som skulde overveje, hvad der under tilbørlig Hensyntagen til de pekuniære Krav, som kunne stilles til Statskassen, kan gøres til Forbedring af Matrikelskortene for at gøre dem til Ejendomskort m. m. Denne Kommission har været meget flittig, idet den i Januar 1904, altsaa i Løbet af et Aar, har afgivet Betænkning, i hvilken den udtaler, at vore Matrikelskort ingenlunde tilfredsstille de Krav, som bør stilles til dem. Vor Matrikel er jo nemlig udelukkende en Skattematrikel. Vore Matrikelskort ere tilvejebragte med det Formaal at benyttes ved Hartkornsansættelser og senere ved forefaldende Udstykning ved Fordeling af Hartkornet. Derimod have Kortene aldrig haft Betydning som Ejendomskort, og det, tror jeg, er en stor Fejl. Kommissionen indstiller da, at der bør gøres Forsøg i saa Henseende, og at man bør gaa over til at tilvejebringe saadanne Kort, at der fastsættes juridiske Grænser med Hensyn til Skel mellem Naboer, saa at det Krav, der maa stilles til de ny Kort, bliver, at der virkelig bliver juridisk rigtig forstaaede Skelpunkter mellem Naboer. Det er en